

בין איש לאשתו. בין אדם לאלוקיו.

ספר עשר אורות:

חבורת חסידים שנסעו להסתופף בצל הרה"ק [הרב הקדוש] מרוז'ין נכנסו בדרכם לפוש באכסניא, וראו את האכסנאי עומד ומתפלל בשעה מאוחרת, וגערו בו על זאת, והתנצל ואמר – הלא ישנם כמה וכמה צדיקים מפורסמים שאינם מקפידים על זמן התפלה. והשיבו לו במשל הידוע מרבם הקדוש: מעשה באיש אחד שבכל יום ויום בחזרו מעבודתו היתה אשתו מכינה עבורו את סעודתו לחם וחמיצה. פעם נתאחרה אשתו ולא הביאה לו את סעודתו בשעה המיועדת, וכעבור כמה שעות הביאה לו את סעודתו הרגילה פת וחמיצה וגער בה לאמר: עד עכשיו חשבת שאת מתאחרת משום שאת טורחת ומכינה סעודה שלימה בבשר ומטעמים, אבל את הסעודה הרגילה הרי היית יכולה להביא בזמנה... והנמשל מובן בעניין התפילה וד"ל [ודי לחכימא]. וענה להם האכסנאי בלימוד זכות, שזהו אמנם כשאינן השלום שרוי ביניהם, אבל כשהשלום והשלווה שורר בבית אינו משנה לו אם בשר או חמיצה הכל אחת היא בעיניו. כשבאו אל הרב הקדוש וסיפרו לו כל זאת נענה – ישנם אנשים היורדים לעולם הזה בשביל דיבור אחד בלבד... בחזרם מבית רבם עברו דרך שם ונודע להם שהלה כבר נפטר לבית עולמו.

עוד שם פ"א [פעם אחת] היה הגאון האלקי היהודי הקדוש זי"ע [זכותו יגן עלינו] מפרשיסחא משובתי ש"ק [שבת קודש] אצל המגיד הקדוש זי"ע ובסעודת שבת שאלו בזה"ל [בזה הלשון] הייליגער יוד יאמר לי מדוע הנני מרגיש קדושה והארה יתירה ביום ב' של יו"ט [יום טוב] יותר מביום ראשון. והשיב לו כשהבעל מתקוטט עם אשתו ואח"כ נתפייס אז האהבה תוגדל ביותר [בינה זאת כי יו"ט שני הוא יו"ט של גלויות] ונשקו על מצחו באומרו החייתני.